

en merudgift i størrelsesordenen 10 mia. kr. svarende til 2 procentpoint på bruttoskatten. Enhver kan indse, at det ville være overordentlig vanskeligt at skaffe disse penge, hvis man vel at mærke samtidig ville leve op til det, som finansministeren, hr. Mogens Lykketoft, så ofte har sagt, nemlig en ansvarlig finanspolitik.

Det har vi anket over gang på gang, vi har advaret, og vi syntes, det var brandærgerligt, at en oprindelig god idé blev sønderknust på den facon. Vores primære bekymring omkring regeringens, dvs. rødskovregeringens, orlovsmodel var, at den var flaskehalsfremkaldende. For det var ikke nødvendigvis sådan, at dér, hvor der var flest, der gik på orlov, også var dér, hvor der var flest ledige. Tværtimod har vi jo set nogle eksempler på, at det faktisk forholdt sig stik modsat. Derfor kunne det meget let medføre, at i de fagområder, hvor der var mange, der gik på orlov, uden at der tilsvarende var ledige, der kunne gå ind og tage pladsen, ville der ske en lønglidning.

Vi kan ikke tit nok advare mod ordninger, som er flaskehalsfremkaldende, og vi kan ikke tit nok advare mod, at man gentager udviklingen fra midten af 1980'erne. I midten af 1980'erne fik vi ødelagt et opsving ved netop sådanne strukturproblemer.

Det er baggrunden for, at vi med åbent sind gik ind i forhandlingerne i forbindelse med finansloven. Vi gik til forhandlingerne med det ønske at få frivillighedsprincippet tilbage både for arbejdsgivere og arbejdstagere. Vi gik til forhandlingerne med det ønske at få genbesættelseskravet ind igen.

Nuvel, det kunne vi ikke komme helt på plads med. Regeringen var villig til at gennemføre nogle opstramninger, som vi mener vil have en effekt, sådan at vi trods alt får dæmmed op for det flaskehalsfremkaldende element i ordningerne, og vi fik også en imødekomelse i forbindelse med en indskrænkning af retskravet. Arbejdsgiverne er nu sikret en vis indflydelse på orlovsperiodens længde i forbindelse med børnepasningsorloven. Det er vi godt tilfreds med.

Den forrige diskussion om, hvor lang tid dette forlig varer, vil jeg godt lige kommentere. Det er sådan, at vi har aftalt, at sabbatorloven udløber i 1994, og det er klart, at sådan en aftale står vi ved.

Det er aftalt, at vi umiddelbart får en 70 pct. sats på børnepasningsorloven, og at man pr. 1. april 1997 får nedsat satsen til 60 pct. Det giver

sig selv; det står vi også ved. Det indebærer i praksis, at partierne står frit med hensyn til medio-ultimo 1997 at fremsætte forslag med virkning fra 1998, som ændrer på disse ting.

Jeg er nødt til at korrigere hr. Ole Vagn Christensen: Vi er ikke bundet til en permanent ordning, der ser ud som det lovforslag, der ligger på bordet i øjeblikket, men vi har støttet, at orlovsordningerne er blevet ændret i en mere forsvarlig retning, og det vil vi også støtte, når vi kommer frem til tredjebehandlingen.

Jeg er nødt til at gøre to bemærkninger med hensyn til selve lovforslaget, for det indeholder to ting, som ikke er omfattet af selve forliget. Specielt med hensyn til forslaget § 1, nr. 1, vil jeg gerne have lov til at varsle, at vi i udvalget vil sikre os, at den formulering, man har valgt, ikke får nogen egentlig forvridende virkninger.

Med hensyn til spørgsmålet om sabbatorloven og den konsekvens, det får for skraldemændene, ja, der noterer vi, det er regeringens politik, at man på den måde har villet dæmme op for skraldemandsmodellen, og det har vi så ikke nogle indvendinger imod.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er da glad for, at fru Pia Christmas-Møller hører efter, hvad jeg siger, men det er selvfølgelig ærgerligt, at teksten så bliver udlagt på en anden måde, end den var ment.

Når jeg sagde, at medmindre vi havde indgået dette forlig, så ville orlovsordningerne begynde at løbe ud, skyldtes det bestemt ikke en økonomisk kalkule, men så skyldtes det i al stilfærdighed, at loven er sådan, at orlovsordningerne ville løbe ud. Så når fru Pia Christmas-Møller opfatter mine ord som en erkendelse af, at det var økonomisk uansvarligt, så er det altså en misforståelse af det, jeg faktisk sagde, nemlig at det var en kendsgerning, at orlovsordningerne ville løbe ud, for det står der i loven, og bliver der ikke sat en anden lov i stedet for, ja, så ville de ikke komme til at løbe længere.

Men så vil jeg i øvrigt gøre den generelle bemærkning – og jeg skal selvfølgelig gøre den ret venlig og kort osv., fordi den i virkeligheden hører hjemme under en anden debat – at jeg synes, det er lidt træls at blive ved med at høre Venstre og De Konservative snakke om ansvarlig finanslov, at man nu fik gjort loven ansvarlig, og man fik det ene og det andet. Hvad er det for et fingeraftryk, vi taler om, fra Venstres og De Konservatives side? Er det ikke omkring 4 mia.